

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Tavasszal

Miért tavasszal a legnehezebb hinni? Talán megmondja ez a fa. Egész télen odalentről élt. Mint embriót köldökszínór, táplálta a gyökér, de egy anyával senki sem egy, míg a saját gyökerével úgy azonos, hogy odafent halott minden, ami életben tartaná. Ami látszik belőle, az halott, s mikor halott lett, nem remélhette, hogy van március. Az októbernek csak így van súlya. Istenem, képzeld el, hogy félig halott vagy. Ezt az ember nem tudja hinni. Pedig Te ilyen vagy, Uram. Nem látszik belőled semmi, ami él. Annyi gonoszság, torz kifordítása annak, ami valódi. Ártatlanul megölt gyerek, éhínség, körülírhatatlan rettenet, s ezt te engeded, és mégis az Isten te vagy. Ez csak úgy lehet, hogy mint a fa télen, felül halott vagy. Ha ábrázolni lehetne téged, téli fa lennél. El van zárva a tekintetektől a mindenhatóság, s fél év is örökkévaló, ezt tudod, nincs március, csak ha már itt van. Aki azt hiszi, biztos eljön, becsapja magát. Még Te sem tudhatod. A pusztaság, ami belőled árad, s a gyökered, ami táplál belül, azt mondatja velünk, csak ami halott, az valódi, annyit láthatunk belőled. Ezért a mi halálunk is valóságosabb annál, hogy élünk, hogy itt vagyunk. A gyökered a Te dolgod. Szemünktől és lelkünktől elzárt. Így kell benned hinnünk. Ezért, ha itt van a tavasz, megzavarodunk. Ilyenkor az, ami van, azt mutatja, milyen is lehetne, ami nem ilyen. Mert ilyenkor mit mutatsz? A megéledő, a feltámadó csak vágyainkból szőtt valóság. Életben tart, de maga nem lehet élet, ha nem hozzád hasonló. Hogy higgyünk benned, Uram? Az állatok társat keresnek, adják a génjeik tovább. A Te géned csak a gyökér, és csak télen valódi, tovább nem adható, téged megtart, de mi mit higgyünk tavasszal? S most itt ez a vers: nem lehet leírni, hogy miért a legnehezebb tavasszal hinni.

Ablakmosás

(Sinead Morrisseynek)

Halottak érkeznek, kintről mossák az ablakainkat. Ömlik a szappanos víz, vonásaik alig kivehetők. Int az egyik, ne zavartassam magam, nekünk ez jár, hamar végeznek, csak figyeljünk. Mindenkiét mossák, de mi vagyunk az elsők, akik látjuk őket. Az egyik, mintha a nagyapám lenne, sokat nyög, a tisztítószer szagát a timsóé járja át, frissen borotválkozott. Úgy döngöli az üveget egy ronggyal, ahogy a vaját köpülte, mikor az ötvenes években kirúgott bíróként kényszerűen tejcsarnokba számúzték, hazalopta elkönyvelt veszteségként a tejterméket a családnak, és a köpülő mozdulatba mindenét beleadta. Folyik az arcán az izzadság. A másik, a harmincöt évesen a rohonci tóba belelőtt munkaszolgálatos sebesült, lábait levágták, tapintatosabb mozdulattal tisztogat. Keze még van. Időt ad, hogy lássuk végre az arcát. Bizalmasan hunyorog, hogy bepótolja a nem létező időt, amit velünk tölthetett volna. Aztán nő, fel nem ismerhetők, egyik talán az a fiatal öngyilkos, aki szerelmi bánatában, mert helyette a dédapám a nővérét vette el, kiment a téli hidegbe egy szál pongyolában, tüdőgyulladást kapott, rá-ráköhög az üvegre, hogy a tisztítószert elkenje. Aztán halottak, akikről anekdotafoszlányunk sem maradt. Számon tartanak minket, mint vak a fényt, hogy belőlük lettünk. Egy szemöldök, egy ismerős grimasz nézhet vissza rájuk, amit elszórtak génjeikből, ahogy a nehezebb fémek és kémiai elemek más galaxisokból érkeztek, hogy a földön lehessen élet. Mellettem a fiam áll, kinéz a kertre. Tavaszi napfényt lát, és himbálózó fenyőgallyat. Mókust és cinkét. Örül a kertnek, nem tudja, de örül, hogy szép helyen lakhat. Neki az összes halott átlátszó, akár az ablak.